

Бръмнали пчелитѣ, вишни нацѣвтѣли —
 Още по-красива станала Иглика!
 Вела завидѣла, на майка си вика:
 — Азъ не мога, мамо, да я гледамъ нея
 Ядѣ да ми задава, ще се разболѣя.
 Изпрати я горе, въ планини на краятъ —
 Вълци да я гонятъ, псета да я лаятъ.
 Пролѣтѣта настана: младъ и старъ я срѣща,
 Царски синъ не иде, нито се досеща . . .

III

Машехата вика при себе Иглика:
 — Знаешъ, чедо, — казва, — пролѣтѣта настана,
 Както отъ години, по гори, долини
 Царски синъ ще дойде на ловъ и забава,
 Уморенъ ще стигне, и подъ нашта стрѣха
 Ще си отпочине, ще найде утеха.
 Вода ще поиска, бистра пълна чаша.
 Кой ще го покани? (Ти си Пепеляша!)
 Вела ще излѣзе, съ хубава престилка,
 Съ алена забрадка, съ везени ржкави,
 Царски синъ ще срѣщне и да го поздрави.
 Ще улови коня за юзда съ ржцетѣ,
 А на млади конникъ ще подари цвѣте.
 Иди въ планината, набери ѝ китка —
 Сини минзухари, мораво любиче,
 Царски синъ да срѣщне и да го накичи. —

IV

Става Пепеляша: по гори, долини
 Търси тя любиче, минзухари сини,
 Никжде ги нѣма: вече прецѣвтѣли!
 Горе въ планината, изъ подъ прѣспи бѣли,
 Все ще се намѣрятъ. Тръгва тя горката,
 Отъ умора страшна тегне ѝ снагата.
 Вече се смрачило . . . Вѣтрове повѣли,
 А мъгливѣ гжсти долу запѣплѣли,
 Бури забучали, понесли се хали,
 Облаци грамадни дигали ведрата —
 Отъ морето тъмно черпѣли водата,